

Derfor og på baggrund af anbefalinger fra den internationale klimakonference vedtog et bredt flertal i Folketinget i april 1990 »Energi 2000« med en målsætning om 20 pct.s CO₂-reduktion inden år 2005 i forhold til 1988-niveauet.

De videnskabelige vurderinger, som kommer fra FN's internationale klimapanel, fastslår nu, at der faktisk er behov for en langt større reduktion af CO₂-udslippet end 20 pct., hvis vi skal kunne bremse de truende klimaændringer. De taler om op til 60 pct. af 1990-niveauet.

Vi er ikke i tvivl om, at vi her står over for helt uoverskuelige problemstillinger, og det kan, hvis vi ikke virkelig gør noget ved det, få vidtrækkende og helt forfærdelige konsekvenser for menneskeheden.

Vi er parate til at gøre noget, og vi mener, det er meget nødvendigt, at vi i Folketinget får en debat om det meget langsigtede perspektiv.

Her i Danmark har vi et meget højt CO₂-udslip pr. indbygger, og det forpligter derfor også i særlig grad til at reducere CO₂-udslippet. Målet må naturligvis være en langt større reduktion, for at vi kan give plads til et større CO₂-forbrug i udviklingslandene. Derfor skal vi – som det ofte er sagt – tænke globalt og handle lokalt.

Her står vi så i begyndelsen af 1995, altså 8 år efter Brundtlandkommissionens rapport og 5 år efter vedtagelsen af målsætningen om 20 pct.s CO₂-reduktion, og skal gøre regnestykket op.

Der er kun reelt nået en CO₂-reduktion på 3 pct. Det er ikke meget. Der er kun 10 år tilbage, til målet på 20 pct. skal være nået. Så det haster nu i høj grad med tilstrækkelige og brugbare virkemidler.

Jeg har naturligvis læst miljø- og energiministerens redegørelse, og det er bestemt ikke opmuntrende at læse den. Det er faktisk ret deprimerende ikke mindst set på baggrund af, at Folketinget allerede i april 1994 kunne konstatere, at de midler, det var besluttet at tage i anvendelse, ikke kunne opfylde målet.

Det er præcis det samme, denne redegørelse siger. Dengang blev der fra den tidligere socialdemokratiske ledede regering givet løfter om, at nu skulle der igangsættes nye initiativer, der virkelig kunne rette op på den skæve udvikling. Den tidligere energiminister sagde, at »Energi 2000« med regeringens forskellige initiativer nu var kommet tilbage på rette spor. Men man kan vel sige, at »Energi 2000« stadig væk er afsporet.

I miljø- og energiministerens redegørelse står der:

»De seneste vurderinger viser, at der mangler 5-6 pct., før målet er i sigte, og usikkerheden omkring gennemførelsen af enkelte af de vigtigste initiativer betyder, at der er behov for nye initiativer.«

Redegørelsen fastslår også, at grønne afgifter på erhvervenes energiforbrug er et helt nødvendigt element i genopretningen, og at afgifter på erhvervenes energiforbrug skal bidrage med en reduktion af CO₂-udslippet på ca. 5 pct. Det er vi i SF helt enige i; det skal blot besluttes.

Der er i øvrigt forhold, som trækker i negativ retning med hensyn til CO₂. F.eks. vil stigningen i energiforbruget for transportsektoren og den almindelige øgede aktivitet i samfundet antagelig medføre større CO₂-udslip. Der kan altså set på den baggrund sagtens være tale om en højere manko end de 5-6 pct. i forhold til CO₂-målet. Med andre ord er der god grund til at stramme meget op på virkemidlerne.

Derfor mener vi i SF, at der er et overordentlig stærkt behov for, at regeringen inden udgangen af 1995 kommer med et forslag til en konkret handlingsplan. I første omgang haster det naturligvis med beslutningen om de grønne afgifter, så de kan træde i kraft allerede fra 1. januar 1996. Men handlingsplanen bør i øvrigt efter SF's opfattelse fortsat sætte på energi-besparelser i alle sektorer og alle led. Man kan sige, at den energi, der er sparet, skal ikke produceres og belaster derfor heller ikke miljøet. Det kan bl.a. ske gennem fastsatte normer for elapparater, takstpolitik m.m.

Men der skal også sættes meget mere skub i vedvarende energi. Vindmølleudbygningen er jo næsten gået i stå, så nye initiativer, der kan sikre, at målet bliver nået, skal frem. Og i biogassen er der helt uudnyttede muligheder, der kan tages fat på. Solvarme kan også inddrages i langt højere grad, og udvikling af solcelleanlæg skal støttes. Udbygningen af kraftvarmeanlæg skal naturligvis fortsætte, men uden kul, og de eksisterende kulanlæg skal afvikles.

Elvarmekonverteringen skal selvfølgelig gennemføres som forudsat. Der er en meget stor CO₂-gevinst, hvis kul bliver fortrængt herved. Transportområdet skal også inddrages. Jeg kan i den forbindelse sige, at SF kommer med en forespørgselsdebat om transportområdet. Det område bidrager med 25 pct. af det samlede energiforbrug. Der må være noget at hente.

Hvis det for alvor skal lykkes at gennemføre den stærkt nødvendige CO₂-reduktion på 20 pct., er det helt afgørende, at folk i hele samfun-